

van advies diende, te ontslaan, kon hij hem toch niet de hand boven het hoofd blijven houden. In februari 1839 moest de president gezien de aanhoudende klachten en beschuldigingen het veld ruimen. Genoemd trio, – ‘de bekende partij’, volgens Antonucci – had inmiddels namelijk ook drie andere Warmondse docenten in Rome aangeklaagd, te weten G. Oortmans die sinds 1837 pastoraaltheologie doceerde, lees: preeklessen gaf, J. Brinkman die vanaf 1832 verantwoordelijk was voor moraal en A.J. Pluym die sedert 1838 liturgie en kerkgeschiedenis verzorgde. Antonucci weigerde echter Borret tot president te benoemen, omdat hij die ongeschikt achtte. Hij koos in maart 1939 voor een relatieve buitenstaander: de Hollandse aartspriester Bernard Josef Gerving (1782-1842).⁴¹ Die behoefde het presidentschap overigens niet te combineren met een docentschap, omdat Antonucci een aparte docent voor dogmatiek aanstelde: de Romeinse alumnus M.Th. Timmermans. Ook zorgde de vice-superior er in samenspraak met Gerving voor dat Warmond nieuwe statuten kreeg.

Gerving bleek echter uiteindelijk toch niet in staat om de deels door Borret-junior veroorzaakte crisis op het seminarie te bezweren. Medio oktober 1842 trok hij zich terug ten gunste van de president van het Sint Willibrordcollege te Katwijk aan den Rijn, de veel daadkrachtiger F.J. van Vree (1807-1861) die in 1853 de eerste bisschop van Haarlem zou worden. Kort voordien had ook Timmermans Warmond de rug toegekeerd. Hij werd secretaris van mgr. Zwijsen in het Brabantse. Chedeville genoot na zijn ontslag nog enkele maanden gastvrijheid ten huize van wijbisschop Van Wyckerslooth in Oegstgeest, maar verhuisde in juli 1839 naar Mechelen, waar hij op 18 november 1847 ten huize van zijn zus overleed.

Uit het voorgaande – een vrij exacte maar niet echt volledige reconstructie op basis van gegevens, verstrekt bij een aantal in de Romeinse bescheiden ontsloten documenten⁴² – zou men de indruk kunnen krijgen dat vice-superior Antonucci de crisis op Warmond adequaat heeft aangepakt. We moeten echter wel voor ogen houden dat deze documenten (meest brieven en rapporten, bestemd voor de Propaganda Fide) allemaal afkomstig zijn van Antonucci zelf en niet zonder bijbedoelingen zijn geschreven. Deze carrière-diplomaat was er alles aan gelegen in Rome goed voor de dag te komen, omdat hij zo snel mogelijk hogerop wilde. Gezien de verhoudingen binnen het docentencorps lijkt het wijs, dat hij niet is gezwicht voor de pressie om

41. Vgl. voor Gerving: A.F. Manning, *De betekenis van C.R.A. van Bommel voor de Noordelijke Nederlanden*, Utrecht-Antwerpen, 1956, p. 227. Zie ook: J.C. van der Loos, ‘B.J. Gerving, Aartspriester van Holland, Zeeland en West-Vriesland, 1834-1842’, in: *Haarlemsche Bijdragen* 41(1923), p. 313-393.

42. Vanuit een iets andere invalshoek en met een andere waardering van de ‘actoren’ komt deze episode ook aan de orde in: J.C. van der Loos, ‘Geschiedenis van het Seminarie Warmond tot 1853’, in: *Bijdragen voor de Geschiedenis van het Bisdom Haarlem* 48(1932), p. 397-473.